

տացած ճշմարտութեանց վսեմութիւնը: Այդպիսի ուսուցիչ մը, երբ ունի նաև խօսելու շնորհքը, իր դասը զրականութեամբ համեմելու, զայն սրտազրաւ ներշնչութեամբ օծուն դարձնելու զաղանիքը, կրօնի դասը փրկուած է արդէն:

Անշուշտ մասնաւոր դաստիարակութեան և յատուկ խնամքի պէտք կայ՝ այդպիսի ուսուցիչներ ունենալու համար. բայց դժուար է ըսել թէ այդպիսի ուսուցիչներ կրնան պատրաստուիլ: Բայց կան անոնք, ու պիտի գտնուին. եթէ փնտռուին կամքով, սիրով, յարգանքով և զգուշութեամբ:

Ազգին առաջնորդող իշխանութեան, ազգային վարժարանաց Խնամակալ Մարմիններուն, Տնօրէնութեանց, ծնողներուն, լուրջ զարգացումի և պարկեշտ ու ազնիւ կրթութեան բարեկամ բոլոր սիրտերուն եւ միտքերուն ամենամեծ ջանքը պէտք է լինի ոյժ տալ կրօնական այսինքն քրիստոնէական կրթութեան զործին, եւ զօրացնել զայն բարի հոգևով պատրաստուած կրօնական ծրագրի, մեթոտի եւ դասագրքի հոգացողութեամբ, եւ մանաւանդ ձեռնահաս ու խղճաւոր ուսուցիչներու ընտրութեամբ և քաջալերութեամբ:

☆☆☆

## Տ Ի Ր Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Կեանքս ու ոգիս ըսպառեցան.  
Չունիմ ոչ խինդ, ոչ բարեկամ.  
Կորսընցուցի խոյս բարս անգամ  
Հաննարեղի յաւակնութեան:

Ծանօթացայ երբ նրումարհին,  
Ինձ բարեկամ կարծեցի զայն.  
Երբ լաւ մը զայն զգացի սակայն,  
Ա՛լ յափրացած էի ինքնին.

Եւ սակայն միշտ անմահ է նա.  
Ու ո՛վ որ զայն կ'անգիտանայ,  
Անգէտ կը մնայ ամէն բանի:

Թ' Աստուած խօսի, տո՛ւր պատասխան.  
Միակ բարիս անանցական՝  
Արցունքն է այն՝ զոր քափեցի.

Թրգ. Թ. Ե. Գ.  
1922 Գանիրե

ALF. DE MUSSET